

който и единъ момъкъ на име Василий (сжщый който бѣше поробенъ отъ Крума въ Одринъ); той постъпи въ служба при единъ сенаторъ и, като достигна най-высокъ чинъ въ палата, най-послѣ (867) са въскачи на престола подъ името Василий македонскій. Неговытъ сынове *Левъ философъ*, *Александръ*, внука му *Константинъ багренороденъ* и другытъ потомцы — *Романъ II*, *Василій II* и *Константинъ* царувахъ съ слава. И тѣзи е втората славенска династія, отъ която Византійската Имперія имаше по-добрытъ си господари. »

Историцытъ мълчжтъ, върху политическытъ събытія въ Българія, ако е имало или не, слѣдъ завращаніето на царь — Владимира отъ неговото честито пктуванье; но сичкытъ съгласно пишжтъ за обращаньето на Българытъ въ Христіанството, като събытіе найдостопамятно за царството; и то са начнж отъ двора при *Бориса*, наследника Владиміровъ, какъто сега ще видимъ.

§ 20. Борисъ — язычникътъ (843—861).

Малко преди да възлѣзе на българскыя престолъ Борисъ, Импораторъ Теофилъ умрѣ (842), и за наследникъ остави малолѣтния си сынъ Михаила подъ надзора на майка му императорица Теодора. Скоро (въ 745 г.) 30-годишниятъ миръ сключенъ между Българытъ и Византійцытъ наближаваше да са свърше времето му, и на Бориса са искаше да отвори бой съ наследникътъ, като са надържеше на силытъ си, когато имперіята са управляше отъ една жена: за туй са и обърни къмъ Императорицата съ нѣкаквы исканія, като ѝ обевяваше съвременно и бой.

Историцытъ повтарятъ дилеммата, съ която са отговорила Теодора на Българскыя царь: « Ако ми надвѣешъ, то малко слава ще спечелишъ отъ надвита жена; но ако са падвѣешъ отъ мене, тогазъ за тебе